Tvrda kohabitacija, koju je najavio premijer Andrej Plenković u noći kad je predsjednik Zoran Milanović odnio pobjedu u pripetavanju s Kolindom Grabar Kitarović, pokazuje do jučer nepoznate oblike „kreativnosti“. Hrvatska vojska, slijednica vojske koja je iz ničega pobijedila i osigurala samostalnost Lijepe Naše, postaje poprište sukoba dvaju brda. Tako se je, preko noći, komotna politička pozicija HDZ-a i premijera Andreja Plenkovića od sigurne političke pozicije pretvorila u upitnu poziciju koja bi mogla „eksplodirati“ prije kraja mandata. Tragično je što umjesto razvoja i njegovanja srednje europskih i mediteranskih tradicija i vrijednosti njegujemo tradiciju poznatu po nazivom – balkanska krčma.

Razmirice dvaju brda nisu neočekivane. Strast kojom je naš premijer Andrej Plenković najavio tvrdu kohabitaciju bila je jasna i nedvosmislena. Bila je u najboljoj tradiciji mediteranske objave neprijateljstva. Posve je drugo pitanje da li dužnosnici koji utječu na sudbinu svih građana Lijepe Naše imaju pravo u izvršavanju svojih odgovornih dužnosti na osobni stav. Moje je mišljenje da kao javni djelatnici nemaju. Jedno je pitanje politička borba i ukazivanje na nezakonitosti kojih ima, malo je reći, previše a potpuno je drugo provoditi neke svoje vlastite, da ne kažem osobne, politike.

Da je stvar dramatična pokazuje izjava našeg premijera kako će podržati Godišnje izvješće državne odvjetnice. Nakon svih izjava i iznošenja svih za sada dostupnih argumenata naš premijer nije iskazao uvjetnu podršku već je dao bezrezervnu podršku što je, sa svoje strane, iznenadilo političku javnost. I ne samo to. Bezrezervna podrška je iznenađujuće djelovala u Bruxellesu. U Bruxellesu nema glasnih gunđanja. Tamo se gunđa u lakiranim cipelama i bijelim rukavicama kako je to primjereno staroj i slavnoj bečkoj tradiciji. Ipak jednom od vodećih političara, europske orijentacije, ne da uskrata dnevnica časnicima vojske nije primjerena ona je nezamisliva. Naprosto ona je nevjerojatna.

U Hrvatskoj vojska s pravom uživa velik ugled. Nije to jednostavno postići u baruštini koja se povećava iz dana u dan. Treba li kazati da smo u vrijeme prethodne krize najveće smanjenje sredstava nametnuli upravo vojnom proračunu; vojsci, koja je, svjesna opasnosti koje kriza donosi, takvu odluku šutke prihvatila. Nije bilo gunđanja. Treba li podsjećati kako će borci domovinskog rata dobro razmisliti prilikom slijedećih parlamentarnih izbora.

Sve to nije bilo potrebno premijeru Andreju Plenkoviću. Ishitreni potez će se morati amortizirati. I sada više nego ikad mediji postaju arbitri. Ne građani već mediji. To je rak rana našeg medijskog prostora. Mediji će svojim određenjem prema tvrdoj kohabitaciji odrediti pobjednika između dva brda. Upravo to mislim. To je strašno. To je zabrinjavajuće ali to je stanje u kojem

se nalazi Lijepa Naša. Za sada premijer Andrej Plenković ima daleko veći utjecaj na medije od predsjednika Zorana Milanovića. Da bi pobijedio Zoran Milanović mora amortizirati naklonost medija našem premijeru. To može jedino i samo teškom artiljerijom – istinom. Da li za to ima snage naš predsjednik Zoran Milanović ostaje da se vidi.

Na kraju, očito da za političare u Hrvatskoj nema svetinja. To nije dobro za nikoga a posebno bi se moglo pokazati za političare. Marginalizacija vrijednosti drugih postaje eliminacija onih koji provode ovu i ovakvu politiku. Država u kojoj nema poštivanja i uvažavanja običnih drugih (što tek reći za vojsku?) teško da može uspjeti u ostvarivanju ustavnih načela. Tako ustavna načela postaju priča bez smisla i sadržaja. Drugim riječima, tvrda kohabitacija ubrzava odlazak mladih obitelji što našim političarima očito nije posebno važno.